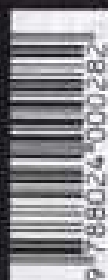


131 49/97

SCI-FI

Kč 19,98

Perry Rhodan



ÚKRYT
V BUDOUCNOSTI

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

KURT MAHR

Úkryt v budoucnosti

Knihovnička Perry Rhodan 131 Přeložil Jaroslav Kuřák Digitalizoval Pawwlik

Ani pro robota nebylo nijak výhodné vznášet se ve stavu beztlíže a bez pevného kontaktu ve volném prostoru, navíc byl-li tento prostor naprosto prázdný.

Přesně to však prováděl Meech Hannigan. Jeho počítačová udržovací soustava přežila půl roku nesmyslné plavby vesmírem bez úhony, avšak nyní se blížil okamžik, ve kterém mohly pokračující tepelné ztráty Meechovu složitému vnitřnímu životu vážně ublížit. Už nyní měl tělesnou teplotu třiceti stupňů. Pokud by dál klesala, několik součástí by se stalo supravodivými - a to by znamenalo začátek jeho konce.

Meech už dávno nevypadal tak dobře, jak ho přátelé chovali ve vzpomínkách. Buněčná tkáň, která velice dokonale napodobovala lidskou kůži, padla za oběť vražednému chladu vesmírného prostoru. Proměnila se v černou křehkou hmotu, kterou Meech mohl bez námahy odlupovat se svého plastikokovového těla.

Nyní už skutečně připomínal robota.

První dny svého nedobrovolného vesmírného letu trávil analýzou situace. Pokusil se přejít pomocí transmiteru z pozemské intergalaktické pozorovací stanice BOB-XXI na palubu vesmírného křižníku JOANN. Proti stanici zaútočily cizí bytosti, zatímco zevnitř ji bránily jiné cizí bytosti. Stanice už byla před explozí, mocně ostřelována lodí, která připomínala obří kostku. Takovou loď Meech nikdy předtím neviděl.

Energetické zásobování transmiteru nepracovalo perfektně. Místo na palubě JOANN se Meech ocitl ve volném vesmíru. Zapojil nouzové napájení energií a pak se rozhlížel.

Kdesi v hlubině vesmíru plul malý bílý obláček. Meech předpokládal, že to bude mateřská Mléčná dráha, přestože to nebylo příjemné konstatování. Mléčná dráha plula ve vzdálenosti dvou set čtyřiceti tisíc světelných let, a aby se do ní mohl vrátit, potřeboval by energii nejméně šesti transmiteru.

Všude kolem viděl i další malé bílé obláčky, ovšem tyhle další galaxie byly ještě dál než Mléčná dráha. Hvězdy nikde žádné.

Vymyslel si tedy vlastní soustavu souřadnic, jejíž nulový bod tvořil on sám. Neustále si zjišťoval, kterým směrem pluje. Konstatoval, že v podstatě provádí nechtěný experiment. Vinou poměrně značné rychlosti, kterou padal vesmírem, se mu posunul čas a možná i prostor.

Kdyby aktivoval vysílačku, aby se pokusil volat o pomoc, nikdo by ho neslyšel - přinejmenším žádná z bytostí, se kterou by se chtěl spojit.

Tohle zjistil už v samotném počátku nedobrovolného vyhnanství ve vesmíru. Dospěl i k jiným závěrům. Transmitter BOB-XXI měl příliš málo energie, aby ho přenesl na správné místo ve správném čase. Musely tu sehrát roli ještě i další efekty.

Proč se nacházel právě zde? Bylo někde v blízkosti něco, co způsobilo, že dematerializoval právě tady? Pokud ano, pak to však existovalo v galaktickém časoprostoru a tím pádem to pro Meecha nebylo dosažitelné.

Meech se pokoušel zachytit vjemy vyššího řádu. To nebyl lehký úkol. I pro robota byl těžký. Bylo složité odstínit efekty prvního a druhého stupně, aby mohl rozpoznat mnohem slabší efekty třetího a čtvrtého stupně.

Ale snažil se a měl úspěch.

V jeho blízkosti něco bylo. Něco, jehož energetické vyzařování pronikalo v drobném zlomku pomyslnou stěnou mezi časoprostory. Meech pochopitelně netušil, co by to mohlo být. Dokázal říct jenom jednu věc: Pozemšťané to nebyli a nenechávali se ani nikde nablízku. Ještě žádná kosmická loď se nedostala tak daleko do propasti mezi galaxiemi. Pokud tedy někde v blízkosti byl nějaký inteligentní život, pak patřil k některé z oněch dvou cizích existencí, které se objevily v dosahu Pozemšťanů.

Meech se rozhodl, že se určitý čas bude věnovat pozorování. Mělo to trvat půl roku. A nyní, na konci půlroku, se nacházel v nanejvýš nepříjemné situaci. Věděl, že jeho stav není zcela stabilní, nýbrž pouze metastabilní. Stěna mezi oběma časoprostory byla slabá a mohla se každou chvíli prolomit. To znamenalo, že by jeho vysílání mohlo být v galaktické soustavě zachyceno, kdyby vysílal hypervysílačkou na maximální výkon. Bohužel by ho pak neslyšeli

jenom Pozemšťané, ale i Neznámí, kteří se nacházeli v blízkosti.

Zůstávala poslední naděje. Přechodem do jiného časoprostoru se vysílání zkomolí. V blízkosti vysílačky bude nerozluštitelné. Pouze pokud by bylo zachyceno ve velké vzdálenosti, možná by se dalo pochopit, protože pak se rozptýlí ozvěnový efekt.

Meech odvíšal kód.

Jeho tělesná teplota dosahovala pouhých devěťadvaceti celých, osmi desetin stupně.

Signály prošly složitou cestou, ale nakonec přece jen našly místo určení.

Nejdřív je zachytil strážní křižník VITTORIO, který plul na okraji Mléčné dráhy. Třetí důstojník lodi Pal Jerome je zaznamenal a nechal počítačově vyhodnotit. Byl přesvědčen, že to je signál ze stejného zdroje jako před půl rokem, když poprvé rozluštil vysílanou větu:

„Jste skutečný život?“

Pal byl přesvědčen, že počítač během několika vteřin odpoví, a proto ho velice překvapilo, když neměl výsledek ani za několik minut. Po čtvrt hodině počítač oznámil:

INFORMACE NEÚPLNÁ.

Pal tiše zaklel a nastavil jiný kód. Výsledek však zůstal stejný. Kód, ve kterém byla zpráva odvíšána, nebyl počítači VITTORIA znám, a kromě toho byl na dešifrování příliš složitý.

Pal Jerome to ohlásil veliteli lodi. Ten rozhodl, že se signál musí předat Sluneční tajné službě.

Pětadvacet minut po zachycení signálu byl informován šéf Sluneční rozvědky maršál Mercant.

Mercant kód znal, protože byl vyvinut ve třetím oddělení jeho rozvědky a byl považován za nezranitelný. Nezaváhal ani na vteřinu. Zjistil si pozici křižníku VOLTA, na jehož palubě setrval plukovník Nike Quinto, a vydal VITTORIUI instrukce, aby se spojil přímo* s VOLTOU.

Šlo už o pátou diskusi během čtyřadvaceti hodin, jak rezignovaně konstatoval Ron Landry. Pořád na stejné téma a pořád bezúspěšně.

Nike Quinto se v křesle předklonil. Jeho tvář byla rudější než

obvykle. Vypadal nervózně a rozčileně. Kromě něj v místnosti seděli ještě Lofty Patterson a Larry Randall. Chyběl jediný muž - Meech Hannigan. Rona to napadalo často. Meech zmizel před půl rokem a nezůstala ani špetka naděje, že bude někdy nalezen. Bylo zvláštní, jak člověku může scházet robot...

„To je vyloučeno," odmítl plukovník Quinto Larryho námitku. „Pokud Frago existuje opravdu delší dobu, pak by se na nás Posbiové vrhli už dávno. Víme přece, jak nenávidí vše organické!"

„Možná, že z nějakého důvodu dosud nemohli," bránil se Larry.

„Ale ne... Jejich nenávisť je bezmezná. Myslím, že by je nezastavilo vůbec nic."

Pořád dokola, pomyslel si Ron. Pořád dokola...

„Dovolte, abych poznamenal, pánové, že interkom už několik minut bliká!" tiše se z kouta ozval Lofty Patterson.

Nike Quinto vyskočil a několika kroky se octl vedle přístroje, umístěného u dveří z kajuty. Aktivoval jej a pak se na monitoru objevila tvář třetího důstojníka lodi.

„Náš kód?" Quinto překvapeně zopakoval důstojníkovy slova. „Ano, jistě. Už jdu."

Pak vypnul spojení, otevřel dveře a vyběhl na chodbu. Nikdy nevysvětloval, co se stalo.

Lofty Patterson se zachichotal.

Pak čekali.

Čekali deset minut.

Teprve potom se Nike vrátil. Byl bledý jako stěna a když klesl do křesla, ztěžka oddechoval.

„Jestli to takhle půjde dál, nedožiju se ani svých dalších narozenin," poznamenal. „Můj krevní tlak..., aaaach...."

Ron si oddechl. Jakmile si šéf začal stěžovat na zdravotní stav, bylo všechno v pořádku.

„Smím se zeptat, pane, co se stalo tak vzrušujícího?"

„Ne, to nesmíte," vzdychl Nike. „Nechtě mě chvíli. . . Nechtě mě..."

Ostatní strnuli.

Nike Quinto se po několika dalších minutách zvedl v křesle, rozhlédl se a usmál se od ucha k uchu.

„Našli Meecha Hannigana!"

Obrázek se měnil vteřinu za vteřinou. Meech zachytil záplavu rozptýlených polí, které označovaly přítomnost přístrojů, spotřebovávajících energii. Pak se bílé obláčky rozplynuly a místo nich se objevily šedivé stěny. Poprvé po půl roce měl Meech pod nohama pevnou půdu.

Stál na dlouhé chodbě, jejíž kovové stěny se ve světle zářivých modrých lamp matně leskly. Chodba byla prázdná, ale odevšad pronikalo tiché bzučení. Podlaha neustále vibrovala. Ať už pronikl kamkoliv, tady všude něco pracovalo.

Stav metastability byl tedy ukončen. Octl se ve stabilním systému. Nepochyboval, že se dostal do stejného času, do kterého byl před půl rokem vyslán, a přemýšlel jak se má zachovat.

Opatrně kráčet chodbou. Ve stěnách byly umístěny předměty, jejichž smysl a účel nedokázal rozluštit. Technika jeho nejnovějšího okolí mu byla naprosto cizí. Už nebylo pochyb, že

pronikl buď na základnu, nebo do kosmické lodi některého z obou druhů bytostí, které zaútočily na základnu, z níž byl nucen uprchnout.

Vypnul vysílačku. Už nemusel vysílat signály. Beztak měl dost problémů. Poodešel o patnáct metrů dál a dorazil k ústí boční chodby. Byla jenom slabě osvětlená. Zastavil se, protože uslyšel jakýsi přibližující se chrastivý zvuk. Zároveň zachytil svými citlivými přístroji rozptýlená pole nějakého stroje.

Meech zůstal stát. Ty zvuky mohly znamenat nebezpečí. Ale na druhé straně musel zjistit, co se vlastně děje.

Zřetelně cítil, jak se mu do těla navrácí teplo a jak přístroje získávají zpátky starou reakční přizpůsobivost a sílu. Na lidské poměry nebylo na chodbě příliš teplo. Teplota se pohybovala kolem minus čtyřiceti stupňů, ale pro Meecha to bylo pořád ještě o dvě stě stupňů tepleji než na místě, kde se nacházel před několika minutami.

Umělá gravitace byla vyšší než na palubách lodí Pozemšťanů. Bytosti, které si ji tu vytvořily, pocházely z planety s vysokou tíží.

Všechna tato pozorování stála Meecha jenom zlomek vteřiny. Okamžitě se soustředil na temné ústí chodby. Už poznával obrysy. Blížilo se něco jako bedna, vysoká asi půl metru.

Meech si vzpomněl na podivnou loď, která vypadala jako kostka a kterou pozorovali z paluby stanice BOB-XXI. Nebylo pochyb, že bedna vpředu pochází ze stejného zdroje. Pravděpodobně to byl robot.

Meech se postavil tak, aby ho robot objevil.

Bedna se zastavila a pak z ní vyšlehl paprsek. Určitě by Meecha zasáhl, kdyby jeho citlivé vnitřní přístroje nezachytily impuls robota, kterým byl vyvolán výstřel.

Proto Meech stačil uhnout do boční chodby. Bedna se znovu rozjela a blížila se. Meech se připravil ke střelbě a když se mu podlaha pod nohama opět zachvěla, přeskočil na druhou stranu a zároveň vystřelil.

Skryl se a teprve když se dým na chodbě začal rozptylovat, připravoval se do dalšího útoku.

Bedna padla na bok. Paprsek ji čelně roztrhl a pronikl do počítače robota.

Meech překročil protivníka a pronikal dýmem. Pak pokračoval v cestě chodbou, ale čas od času se musel zastavit, aby naslouchal. Na palubě této lodi mu nebyli dvakrát přátelsky nakloněni. Rozhodl se, že si proto musí najít místo, ze kterého by mohl nerušené operovat.

Přistoupil ke kulatému předmětu ve stěně. Připomínalo to vstup nebo průchod. Opatrně ohmatával okolí, ale nikde nenašel otevírací mechanismus. Stěny byly hladké jako zrcadlo. Nikde sebemenší nerovnost.

Ovšem jakmile se dotkl centra vstupu, rozestoupil se před ním jako čochka fotoaparátu.

Meech vešel. Rozhlížel se a zjišťoval, že se dostal do roury. Buď přiváděla vzduch nebo nějaký plyn, který tady potřebovali.

Zvláštní přitom byla neobvyklá délka roury. Meech odvysílal radarový signál, který se vrátil až po dvaceti mikrosekundách, což představovalo délku asi šesti kilometrů. Kanál byl tedy tři kilometry dlouhý.

Meech se v duchu ptal, jak asi může vypadat loď, když ukrývá tříkilometrovou chodbu.

Posadil se a pokusil se změřit řádovou vzdálenost k mateřské Mléčné dráze. Po chvíli konstatoval, že se od těch, kteří mu mohli

přinést záchranu, mezitím ještě více vzdálil!

Na jiném místě, ani ne dva kilometry od Meechova úkrytu, si dvě bytosti vyměňovaly informace. Jedna z nich připomínala starodávňý pěchotní granát, ale měřila dva a půl metru.

Druhá bytost nebyla tak symetrická. Podobala se prokopnuté misce, do které byla excentricky usazena jiná miska. Celé to neměřilo více než sedmdesát centimetrů.

„Cizí vniknutí dosud existuje," vysvětloval granát způsobem, kterému by lidské ucho neporozumělo.

„Voják sedm dva tři neexistuje," odpověděla miska. „Existence byla zničena cizím vniknutím. Oprava není možná."

„Organické, jak jsme zjistili," vysvětloval granát. „Zničit."

„Další zkoumání, zda je cizí vniknutí organické nebo spřízněné, nebude považováno za nutné?" zeptala se miska.

„Nesmíme ztrácet čas," zlostně odpověděl granát. „Naše chápání je jednoznačné. Krátce po energetickém transportu se vynořilo cizí vniknutí. Nevyslalo poznávací znamení, jak by to udělal každý příbuzný. To je dostatečný důkaz. Zabilo příbuzného. Žádný příbuzný by to neudělal. Další kontrola není nutná."

„Zničit?"

„Zničit!"

Nad Meechem Hanniganem byl vysloven ortel smrti.

Pro Meecha bylo samozřejmé, že musí opustit toto místo, pokud má být někdy zachráněn. Tady byl od svých přátel mnohem víc vzdálen než předtím. Každopádně musel zjistit, kde je a jak se tam dostat. Musel opustit bezpečí kanálu, aby našel odpovědi na své otázky.

Vstal a vrátil se na chodbu. Vstup se za ním zavřel. Ve stejný okamžik zachytil vyzařování strojů, které se k němu blížily zleva a zprava. Slyšel řadu neznámých zvuků a podlaha se velmi silně chvěla.

Útočí proti mně, věcně konstatoval Meech. Celou dobu věděli, kde jsem. Ještě pár vteřin a v tom kanále mě dostali. Jeho počítačové centrum zjistilo, že učinil správné rozhodnutí ve správnou chvíli.

Obrátil se doleva, protože odtud přišel a tudíž aspoň část okolí znal. Kromě toho tam ležel vrak robota. Možná, že by se za něj mohl

skrýt.

Meech zrychlil. Nedbal na to, aby nepůsobil hluk. Ti vpředu dělali dost velký randál. Kromě toho věděli, že je tady.

Pak se vynořily jejich stíny. Zaplňovaly celou chodbu a bylo jich hodně. Odřízly mu cestu z obou stran. Za pár minut ho vezmou do kleští.

Meech se připravil k boji. Bez sebelítosti konstatoval, že nemá prakticky žádnou šanci.

Útok potřeboval mnoho energie. Granát byl bytostí nadanou předvídavostí. Požádal o další energetický přísun a svou zakázku podložil podivnými událostmi, které se odehrály na palubě. Zakázka byla pochopitelně povolena. Přenos energie byl zahájen. Granát zatím ještě netušil, že si tím sám sobě ubližuje.

Meechovou jedinou nadějí na přežití představovalo rychlé jednání. Zaplavilo ho moře rozptýlených energetických polí, takže nemohl odhadnout, kolik protivníků má před, a kolik za sebou.

Zvedl zbraň a vystřelil. Vypálil salvu, pak se prudce otočil a namířil palbu jiným směrem.

Najednou propuklo peklo. Cizí střely explodovaly všude kolem něj, rozbíjely stěny a přístroje a zvedaly hustý dým. Situace byla příliš zmatená, než aby dokázal získat přehled pomocí radaru.

Žhavé světlo pročešávalo šero. Střely protivníků přicházely necíleně a zakusovaly se do podlahy a do stěn. Kov pod nohama mu tál. Meech trpělivě čekal. Doufal, že pokud se už nepohne, pak na něj přestanou střílet, protože si budou myslet, že ho dostali.

Ale palba pokračovala dál. Blížilo se to. Cizí bytosti neměly možnost jednat samostatně, jak Meech zjišťoval. Neměly žádnou vlastní taktiku, ani stopu.

Znovu dvakrát vystřelil. Odpovědí mu byl dusot a klepání. Kouř kolem něj houstl a Meechova tělesná teplota stoupla na dvě stě stupňů Celsia. Ovšem nepřátelská palba pořád pokračovala. Meech věděl, že na obou stranách bude víc útočníků, než kolik by dokázal postřílet.

Získával jenom čas, nic víc. Dříve nebo později ho dostanou. Ovšem rozhodl se, že jich s sebou do zkázy vezme co nejvíc.

Nepřítel paličatě pokračoval v ostřelování. Nezajímalo je, kolik

jich padne. Roboti ze zadních řad překračovali zničené korpusy robotů před sebou. Fronty, které braly Meecha do kleští, už od sebe nebyly dále než šest metrů.

Každou setinou vteřiny Meech počítal s tím, že ho zasáhne smrtící výstřel. Beztak se už nacházel ve stavu maximálního vyčerpání. Divil se, že ještě žije.

Paprskový výstřel mu olízl rameno. Impulz elektromagnetické energie ho strhl zpátky. Jeho kovoplastikové tělo se zřítilo. Skulil se na bok a znovu se postavil na nohy. Žádné vážné zranění, věcně reagoval Meechův rozum. Pět

gramů kovoplastiku se ztratilo vinou roztavení. Střílel dál. Pokud ho brzy nezasáhnou, bude se muset vzdát, protože se mu začínala tavit hlaveň.

Oni ho ale museli konečně zasáhnout! Jinak to přece nešlo! Jiná možnost nebyla!

Pak před ním vyšlehla oslnivá záře. Meechova mechanická víčka se automaticky zavřela. Optická soustava nesměla být přetížena. Senzorický systém se nacházel ve stavu nejvyšší pohotovosti. Pátral po účincích zásahu, ale nenašel nic.

Zato však konstatoval, že mu rapidně klesá tělesná teplota. A po několika milisekundách počítačového chaosu jeho hodnotové jednotky zjistily, že rozptýlená energetická pole protivníka zmizela.

Meech otevřel oči.

Nebyl v chodbě, ve které se bojovalo.

Octl se ve vesmíru. V chladném, prázdném vesmíru s rozmazanými skvrnami všude kolem. Změřil fázový úhel časového vektoru. Znovu naměřil starou hodnotu...

Už ale nedokázal vypočítat hodnotu pravděpodobnosti procesu, který mu zachránil život. Přepnul se na pozemskou terminologii a uložil vzpomínku na svou záchranu jako vzpomínku na zázrak.

VOLTA dostala za úkol letět k Arkonu II, k obchodní planetě tříplanetární konstelace, která tvořila srdce arkonidské říše. Plukovník Nike Quinto dostal za úkol přistát na nějakém kosmodromu.

Tomu rozkazu nerozuměl, ale začínal chápat, když se pokoušel přistát na Arkonu II.

„Kosmodrom Vorpan pro loď VOLTA ze Země. Všechny přistávací dráhy jsou na sto procent vytíženy. Odkazujeme vás na sousední kosmodrom Pallida."

VOLTA letěla k Pallidě, o dvě stě kilometrů dál severozápadně. Velitel Rex Ellington požádal Pallidu o povolení k přistání. Robotská centrála odpověděla:

„Kosmodrom Pallida lodi VOLTA ze Země. Všechny plochy na sto procent vytíženy. Poukazujeme na sousední kosmodrom Vorpan."

„VOLTA pro Pallidu," vykřikl Ellington. „Právě odtud se vracím!"

„Pak poukazujeme na sousední kosmodrom Lymoor Jedna."

Lymoor Jedna měl stejnou výmluvu. Poukázal na Lymoor Dvě. Lymoor Dvě hlásil kupodivu stodesetiprocentní obsazenost kosmodromu. VOLTA letěla dál.

Lymoor Tři a Lymoor Čtyři, malé bezvýznamné kosmodromy. Všechny plně obsazené. Parathon, Aylor, Thap, Pho-ort a Thalass - nikde nezbylo pro VOLTU místo.

Nike Quinto zneklidněl a diskutoval s Ellingtonem o příčinách, které vyvolaly takový dopravní chaos. Nikdo nevěděl nic opravdu jistého.

Až Lofty Patterson dostal nápad: „Poslechněme si zprávy..."

„Proč?" vyjel Quinto.

„Protože tam dole se určitě něco děje... Najděte nějaký televizní vysílač a poslechněte si zprávy..."

Nike Quinto vypadal jako těsně před explozí. Bylo na něm vidět, že polyká zlost.

„Jistě," poznamenal. „A co ty zprávy říkájí?"

„Panika na Arkonu II," klidně odpověděl Lofty. „Revolta v soustavě Lyddia."

„Co to má co dělat s kosmodromem? Arkonidská válečná flotila přece leží na Arkonu III."

„S válečnou flotilou to nemá vůbec nic společného. Ale na Arkonu II je nejméně deset milionů Lyddianerů. Většina z nich jsou bohatí obchodníci. Mají strach z represálií vlády. Koneckonců jsou to přece vaši lidé, kteří revoltují. Utíkají z Arkonu. Téměř každý čtvrtý

má vlastní loď. To dělá dva a půl milionu vesmírných lodí, které všechny chtějí odstartovat během následujících minut. To je mnoho i na Arkon II."

„Proč vláda jejich útěku nezabrání?" rozčileně se zeptal Nike Quinto.

Lofty se usmál.

„Myslím, že to Víím..."

„Tak proč?"

„Představte si, že uteče deset milionů bohatých lidí. Jsou na útěku, takže si nemohou s sebou vzít všechno. Většinu z toho stejně mají v bance. Vláda si pak najde možnost, jak se dostat k jejich penězům."

„Směšné spekulace!" vyjel Quinto. „A hlavně pro nás nedůležité. My musíme někde přistát! Ale kde?"

Drahnou chvílí mu nikdo neuměl odpovědět. Nakonec si Ron Landry odkašlal a vysvětloval: „Zůstává nám jenom Volný přístav, pane."

Nike Quinto se na něj podíval, a pak odevzdaně opáčil: „Myslím, že máte pravdu, Landry."

Pak vydal veliteli Ellingtonovi instrukci, aby letěl k Volnému přístavu. Rex Ellington přijal rozkaz bez mrknutí.

O pár minut později hlásil třetí důstojník, že naváděcí signál Meecha Hannigana už na VITTORIU nezachycují.

„Brzy se mi začne říkat Kočovní Administrátor," poznamenal vysoký muž s šedýma očima. „Ani bych se tomu nedivil. Dnes Arkon, zítra Země, pozítří... Kdo ví, kde budu." Naslouchal mu muž v generálské uniformě. Jeho adjutant generálmajor Everett Peterson.

Naslouchal Perrymu Rhodanovi.

Peterson mlčel. Poznámka padla v samomluvě. Nečekala se od něj žádná odpověď. Perry Rhodan se podíval z okna. Daleko za kuželovitou věží se třpytilo světélko nákladní lodi, která se přibližovala k rozlehlé ploše Volného přístavu.

„Nějaké zprávy od Quinta?" zeptal se Administrátor.

„Ano, pane. Právě přistává ve Volném přístavu. Ještě neví, že rozkaz k přistání na Arkonu II obdržel přímo od vás. Podle jeho názoru to je hloupý rozkaz, který ho jen připraví o čas, potřebný k

pátrání po robotu Meechu Hanniganovi."

„Proč? Už ho snad zaměřil?"

„Nemůže, pane. On sám nezachycuje žádné signály. Ale je přesvědčen, že VITTORIO jeho pozici zná."

Perry Rhodan se usmál a odstoupil od okna.

„Ano, stal se obětí své vlastní nervozity a není to poprvé. Mimochodem, co hlásí VITTORIO?"

„Nadále zachycuje signály, pane."

„A náš počítač?"

„Dostal všechny informace o intenzitě, nastavení antény a charakteristikách ionizace automaticky od VITTORIA. Kapitán Inquart odhaduje, že výsledek dostaneme za tři nebo čtyři hodiny."

Administrátor se zasmál.

„To je právě dost na to, abychom Nikeho Quinta přesvědčili, že neztratil vůbec žádný čas. Dále... Zprávy z Arkonu?"

„Povstání na Lyddii propuklo naplno. Arkonidská posádka, která se rekrutovala z cizích národů, se prakticky rozutekla. Povstalci ovládli planetu."

Perry Rhodan zamyšleně zavrtěl hlavou.

„Jak jen je mohlo napadnout, že jim to vyjde? Za pár dní bude po revoltě. Naše flotila zavede původní pořádky. Co vlastně chtějí? Co jim schází?"

„Svoboda, pane," suše odpověděl Everett Peterson. „Cítí se být Imperátorovými poddanými a nevoní jim to."

„Vždyť přece vědí, že je to hloupost. Takhle tu svou svobodu nikdy nezískají!"

Generálmajor opáčil:

„Podle mého názoru spekulují, pane."

Rhodan zbystřil.

„A sice?"

„Všude v arkonidské říši se probouzejí revolty. Znáte arkonidskou mentalitu, pane, především mentalitu tady v srdci říše. Podle mne revolucionáři čekají, až se Imperátor jednoho dne unaví a přestane se bránit. Počítají, že jednoho dne řekne:

Ale co, dejte mi pokoj a dělejte si, co chcete!"

Perry Rhodan překvapeně zvedl obočí.

„Dobrý a rozumný názor, řekl bych," přiznal. „To ale povstalci Imperátora podceňují. Atlan se nikdy nevzdá. A Země ho bude v jeho tvrdošijnosti podporovat. Roztříštěnou arkonidskou říši si totiž nemůžeme, dovolit."

„Já vím, pane."

Ó několik vteřin později přinesl pobočník hlášení, že křižník VOLTA přistál na kosmodromu. Perry Rhodan se usmál.

„Teď začíná Nikemu Quintovi legrace!"

Nikde Quinto stál ve velínu VOLTY, když loď dosedla. Přimhouřenýma očima nedůvěřivě sledoval, co se děje kolem. Najednou neplatil zákon, že mezi startujícími či přistávajícími loděmi musí být dodržen odstup nejméně deseti kilometrů. Lodě stály při sobě jako auta na parkovišti velkoměsta. Bylo soukromou věcí, aby se každý vzdálil z oblasti žhavých pohonných agregátů.

Volný přístav byl soukromým kosmodromem. Konzorcium, které jej řídilo a vedlo, za něj platilo vládě nájem.

Na kosmodromu se obchodovalo se vším, co Galaxie nabízela. Volný přístav byl bezcelní zónou, uzavřenou kolem dokola celní stráží. Když někdo něco získal, musel zaplatit clo nebo poplatky, pokud o ně bylo požádáno. Ve Volném přístavu se během minut uskutečňovaly nebo ztrácely milionové obchody. Volný přístav magicky přitahoval obchodníky z celé Galaxie.

„Už jste tu někdy přistával?" zeptal se Quinto velitele lodi.

„Ne, pane," odpověděl Rex Ellington. „Ale už jsem slyšel ty nejdivočejší zkazky."

Vzal do ruky mikrofon a vydal rozkaz: „Otevřít loď, vysunout nástupní můstky ! "

Rozkaz byl potvrzen. Na jednom z monitorů bylo vidět, jak se kolem lodi náhle zjevily postavičky v barevných róbách.

Jakmile se země dotkl první můstek, hned se některé rozběhly nahoru.

„Co chtějí?" divil se Nike.

„Prodávat," zasmušile vysvětloval Rex. „Budete se divit, co všechno nabízejí."

Obrazovka telekomu se rozzářila.

„Tady správa kosmodromu," představil se kdosi. „Zůstaňte na

palubě, prosím. Provedeme inspekci."

„Inspekci?" podivil se Rex. „A proč?"

„Je mi líto, pane. Nová úprava. Jde především o hygienu. Během posledních měsíců jsme měli co dělat s mimořádně silnými nákazami."

„Tak dobrá," odpověděl Rex. „Ale povím vám jednu věc... Déle než deset minut nečekáme!"

„Výborně! Už letím!"

Spojení bylo přerušeno. O pár minut později se přiblížil kluzák a krátce nato stál před Quintem uniformovaný muž. Vůbec nevypadal jako Arkonidan a kromě toho se jmenoval Xen Holla.

„Jak se arkonidská správa kosmodromu vůbec může opovážit udělat inspektorem kosmodromu Nearkonidana?" divil se plukovník Quinto.

Xen Holla se zatvářil nejistě.

„Možná proto, že se na takový úkol nesežene dostatek Arkonidanů."

„Kde vůbec máte nějaké přístroje?" zeptal se Rex Ellington. „To chcete loď kontrolovat ukazováčkem?"

Xen upadl do rozpaků.

„Podívejte..., věc se má tak," vyhrkl nakonec. „Udělám vám návrh."

Rex Ellington chtěl vyskočit, ale Nike Quinto ho popadl za ruku. „No tak mluvte," vyzval uniformovaného muže.

Xenovi se očividně ulevilo.

„Žádná inspekce nebude," řekl, „a vy přijmete naši velmi výhodnou nabídku."

„A sice?"

„Koupíte si patnáct tun laktronickeho vonného dřeva za pouhých deset milionů solarů."

Nike Quinto se zarazil. Pak se otočil k Rexovi.

„To je levné, že?" *

„Úžasně levné," sarkasticky poznamenal Rex. „Když pomyslíme, že po proclení stojí tuna tohoto dřeva tři sta tisíc solarů."

Nike Quinto předstíral zamyšlení.

„Takže to není ani polovina ceny, kterou nám nabízí tady náš

přítel!"

„No právě," zabručel Ellington.

Xen zalapal po dechu.

„Přirozeně, že o ceně můžeme ještě mluvit. Tohle je jenom předběžná nabídka. Vonná dřeva v poslední době hodně podražila. Možná, že vaše informace je..."

Nike Quinto energicky mávl rukou.

„Dobře mě poslouvejte, mladíku," řekl tiše. „Udělám vám návrh."

Xen zbledl.

„Ano-ano..."

„Bud' během minuty vypadnete z mé lodi," pokračoval Nike Quinto, „a už se tady neukážete..., nebo," zvedl hlas, „vám dám pár facek a mí lidé vás odtud vyhodí."

„Jsem oficiálním úředníkem přístavu. Mně nic takového nabízet nebudete. Budu si na vás stěžovat. Budu..."

Zmlkl, když se Nike otočil k Rexovi.

„Podíval jste se na hodinky?" zeptal se Nika.

„Ano, pane."

„Dobrá. Má nyní naději ještě to stihnout, když už ztratil půl minuty nesmyslným žvaněním?"

„Ne, pane."

„Taky dobře."

S touto lakonickou poznámkou se Nike Quinto otočil zpátky k cizinci. Bleskově zvedl paži a vrazil Xenovi pár pohlavků.

Xen zajechel, odskočil, něco namítal, ale Nike mu odpověděl jenom dalšími pohlavky.

Velín VOLTY propukl ve smích. Zpohlavkovaný úředník vzal nohy na ramena a Nike Quinto si objednal vozidlo. O několik minut později sám a bez doprovodu nasedl do kluzáku a odletěl.

„Jak se daří vašemu krevnímu tlaku?" zeptal se Perry Rhodan.

„Díky za optání," neobvykle klidně odpověděl plukovník. „Nikommu jako jsem já se zdravotně nemůže dařit nikdy dobře. Ale momentálně si nestěžuje."

Perry Rhodan pobaveně zamrkal. Pak zvážněl a okamžitě přešel k jádru věci.

„Vím, že mezipřistání na Arkonu nepovažujete za důležité, ale dovolte, abych rozptýlil vaše pochybnosti. VITTORIO nemá přístroje, pomocí kterých by mohla zaměřit robotovu vysílačku. Neustále opakované spojové vysílání přichází na loď jenom ve zlomcích a proto jsme tady s VITTORIEM neustále ve spojení. Náš počítač umí provádět potřebné úkony. Výsledek zaměření budeme mít za dvě nebo tři hodiny. Dřív byste stejně nemohl nic podniknout.“

Nike Quinto pozorně naslouchal.

„Smím se na něco zeptat, pane?“

„Jistě.“

„Už se Meech mezitím znovu ohlásil? Při příletu na Arkon bylo totiž spojení mezi VOLTOU a VITTORIEM zcela přerušeno.“

„Ano, robot znovu vysílá,“ odpověděl Administrátor. „VITTORIO zachycuje impulzy stejným způsobem jako předtím. Existuje však nějaký faktor, který Meechova signály komolí a nebude to jenom samotnou vzdáleností. To víme. Váš robot se patrně nachází v situaci, která mu znemožňuje vysílat obvyklým stylem.“

Nike Quinto nereagoval. Proto Perry Rhodan pokračoval:

„Fajn, to byl první argument. Mám ještě další. Ta věc je pro mě natolik důležitá, že chci její objasnění převzít sám. Proto krátce po VOLTĚ odstartuje i můj THEODERICH. Stane se to ve vší tichosti, aby nikdo netušil, že opouštím Arkon. Mohlo by to zbytečně vyvolat nepokoje u lidí, kteří na to vysloveně čekají.“

Nike Quinto zamyšleně hleděl do země a nevšiml si, že ho Rhodan celou dobu pozorně sleduje.

„Vidím, že si lámete hlavu, plukovníku. Nenechám vás v nevědomosti. Prozradím vám, že mě zajímá hlavně vysvětlení nepochopitelného efektu, který komolí naváděcí signály. Naši vědci nenašli vysvětlení a už proto tam poletím.“

Je tu však ještě i něco dalšího. Palubní počítač THEODERICHA sice nemá úplně přesné souřadnice, ale už i přibližné údaje o Neechově poloze naznačují, že asi bude v kontaktu s cizími bytostmi, přesně s těmi, které se před půl rokem objevily na okraji naší Mléčné dráhy. Protože žádná galaktická loď se nikdy nedostala tak daleko.“

Nike Quinto už začínal být neklidný.

„Jak daleko, pane?"

„Dvě stě čtyřicet tisíc světelných let za okraj Mléčné dráhy," vážně odpověděl Perry Rhodan.

Nike Quinto byl pořád ještě trochu mimo, když znovu dospěl k VOLTĚ. Už ve vstupu ho přivítal Rex Ellington a doprovodil ho do velínu. Cestou Nike Quinto zamyšleně poznamenal: „Natankujte, veliteli. Čeká nás dlouhá cesta."

Rex se usmál.

„S tím, co má VOLTA v nádržích, můžeme letět dvě stě tisíc světelných let daleko. To by mělo stačit, ne?"

Nike Quinto zavrtěl hlavou.

„Ne.“

Rex Ellington vytřeštil oči.

„Ne?" zvolal. „A jak daleko máme letět?"

„O čtyřicet tisíc světelných let dál, to dělá tam a zpátky směšných pět set tisíc světelných let."

Velitel lodi zalapal po dechu. A to ještě nevěděl, jaký budou mít doprovod.

Nike Quinto chvíli počkal, dokud Rex nevydal rozkazy, a pak se odebral do jídelny, kde narazil na Rona Landryho. Zdálo se, že si Ron něco koupil.

„Co to proboha máte, Rone?"

„Přístroj, se kterým si předchozí majitel nevěděl rady."

„A co vy s tím?"

„Rozeberu ho a pořádně si ho prohlédnu," odpověděl Ron. „Údajně má něco společného s ohýbáním časoplových čar."

„Kdo vám ho prodal?" divil se plukovník.

„Prodavač pochází z Agladynnu. To je nějaký docela malý okrajový svět. Tvrdí, že se jednoho dne na poli setkal s cizí bytostí, která na něj promluvila. Povádal, že dostal takový strach, že málem utekl. Ta bytost vyzařovala nenávist, ale potřebovala jeho pomoc. Požádala ho o konev kyseliny a nějaký zinek. Ten muž. . ."

„Aha, k výrobě vodíku," poznamenal Quinto.

„Ano, pravděpodobně. Muž pak utíkal zpátky do vesnice a přinesl, co po něm cizinec chtěl. Jako dárek za to dostal tuhle krabičku. Ta bytost se napila kyseliny a zajedla to zinkem..."

„A pak?"

„Zmizela. Druhý den po ní nenašel ani stopu..."

„Dal vám její popis?"

„Ano. Údajně byla nepravidelně vytvarovaná, připomínala kostku, se kterou si někdo zahrál fotbal..."

Oba muži chvíli mlčeli.

„Něco nám to připomíná, že?" poznamenal Nike Quinto.

„Podle popisu muselo jít o Posbie," souhlasil Larry Randall.

O dvě hodiny později VOLTA odstartovala. Nike Quinto dostal zprávu, že THEODERICH vzlétne čtyřicet minut po nich.

Výsledky zaměřování z velkého počítače už byly k dispozici. Předběžný odhad se ukázal správný. Místo, ve kterém se robot Meech Hannigan pohyboval, se nacházelo dvě stě čtyřicet tisíc světelných let daleko v černé propasti za Galaxií.

Všichni na palubách obou lodí věděli, že se jedná o velice daleký let, pravděpodobně o ten nejdelší, jaký kdy loď Pozemšťanů vykonala.

Přestože tato situace Perryho Rhodana přímo vybízela, aby vydal oficiální prohlášení, bránil se tomu. V zájmu udržení alespoň stávající situace v arkonidské říši raději mlčel.

Ve společenské místnosti VOLTY vyvstala během letu nová vážná diskuse. Šlo přitom o otázku: „Co je to časové pole?"

Důstojníci oddělení III byli přírodovědecky vyškoleni a snažili se zůstat na nejnovější úrovni vědy a výzkumu. Nike Quinto však přesto tvrdil, že časové pole je jenom humbuk, který si někdo vymyslel, protože se mu líbilo to slovní spojení. Ron Landry však vehementně odporoval.

„Záleží na tom, jak se člověk na ten problém dívá," tvrdil důrazně. „Naše věda si už zvykla na modelovou představu energetických rovin, oddělených vlastními časy."

„Hm..., poslouchám, Rone."

Ron Landry váhavě začal: „Čistě formálně si představte, že vzdálenost mezi dvěma body je určitý potenciál. Zároveň mezi nimi musí existovat odpudivá síla, která jim znemožňuje, aby se k sobě přiblížily. Například tření nebo gravitace. Pokud by se tyto dva body k sobě měly přiblížit, potřebují množství energie, které je přímo

závislé na vzdálenosti obou bodů. Jako když ke dveřím postavím kufr a vy ho budete muset odtlačit ke stěně. Čím dál budete mít ke stěně, tím více energie spotřebujete."

„To chápu."

„Ano, a teď si vezměme dva body, které jsou od sebe odděleny nikoliv prostorově, nýbrž časově. Mají různé vlastní časy. Aby se k sobě přiblížily, musí být vynaložena určitá energie, která překoná časová pole: a zase - nejméně energie spotřebuje nejkratší časová cesta."

Přístroj, který jsem si tady koupil za sto padesát solarů, údajně dokáže ovlivnit průběh časových čar. Na první pohled to nedává smysl. Časové čáry jsou něco, co jsme si právě teď vymysleli.

Tento přístroj by ale mohl například zneprůchodňovat časová pole mezi dvěma body tak, aby bylo zapotřebí velkého množství energie k jeho prolomení. To asi měl cizinec na mysli, když vysvětloval, že přístroj ohýbá časové čáry. Ohýbá je, a tím je prodlužuje... Takže prodlužuje vzdálenost, kterou musíme překonat."

„To zní rozumně," řekl Quinto a pokýval hlavou. Myslím, že to tak nějak může být. Ale ještě by se nad tím měli zamyslet nějakí odborníci. Ovšem na jednu věc jste zapomněl."

„A sice?"

„Pokud ten váš přístroj dokáže zesílit časové pole, určitě by měl dokázat i pravý opak a ulehčit průchod mezi dvěma body, oddělenými časovým polem."

Lodě urazily během několika dní velkou vzdálenost. Když přiletěly do cílové oblasti, automatické zaměřovači přístroje okamžitě zahájily činnost. Muži na palubách lodí měli mezitím čas seznámit se s svým novým okolím. Nekonečná temnota všude kolem je tísnila. Mateřská Galaxie připomínala daleký obláček. Obláček, který vypadal až směšně mrňavě, když člověk pomyslel na všechny nevráživosti, sváry, neshody a revolty, které Galaxii trápily...

Tohle nebe nemělo hvězdy. Vzdálené galaxie připomínaly mlžné cáry.

Dokonalá prázdnota.

Absolutní nic.

Pár dní o samotě, a člověk by tu přišel o rozum.

Hodiny plynuly. Zaměřovači přístroje prohledávaly každíčký kubický metr cílové oblasti. Robotovo kovoplastikové tělo jim nemohlo uniknout. Potřebovaly jen víc času.

Měly jej. Přesto nedospěly k uspokojivému výsledku. Pořád dokola se měřilo, propočítávalo, zaměřovalo, testovalo.

Vše marně.

Meech Hannigan prostě nikde nebyl.

V temné místnosti se šikmým stropem a vypouklou podlahou se granát díval na kovovou mozaiku. Pro citlivé smysly granátu byla mozaika velmi živá, protože každý z kamínků vyzařoval statisíce impulzů, které se v mozku granátu spojovaly a utvářely celistvý obraz.

Obraz dvou vesmírných lodí. Jedné malé a jedné velké.

Bytost se naplnila nenávistí. Už zase tu byly. Ošklivé organické zrůdy, v jejichž žilách tekla červená tekutina - nebo zelená nebo bílá, každopádně tekutina. Bytosti, jež kdesi uvnitř nosily odpornou pulzující věc, která tekutinu proháněla tělem. Jejich rozum byl umístěn v odporné kašovité hmotě z šedobílého těsta. Dívaly se pomocí zakaleného slizu.

Nenávist nutila granát, aby zahájil bojovou činnost, ale měl rozkaz. Ten rozkaz zněl: Musíte zůstat nezpozorováni. Za všech okolností nezpozorováni.

Ale byly tu ty hnusné bytosti. Jak jen mohly hloupé, ošklivé zrůdy zjistit, ve kterém úkrytu mají hledat protivníka? Jak na to ten jejich ubohý mozek mohl přijít?

Ne.

Stanice se měla chovat klidně. Rozkaz byl důležitější než emoce.

Do místnosti vstoupil jeden z vědců a postavil se do pozoru před stůl, u kterého pracoval Perry Rhodan. Počkal, až Perry zvedne hlavu, pak zasalutoval a řekl:

„Něco jsme objevili, pane.“

„Posaďte se, Akkainene. Co jste našli?“

„Tam venku není všechno v pořádku, pane,“ vyhrkl vědec.

Perry Rhodan se zasmál.

„To je novinka?“

„Odpusťte, pane,“ omluvil se vědec. „Máme důkazy, že venku

existuje časové pole."

Perry Rhodan zbystřil.

„Přesněji?"

„No. . . , nevím přesně co. . . , ale udělali jsme experiment. Popíšu vám ho!"

Administrátor pouze přikývl. Akkainen hned spustil:

„Vyslali jsme člun, vybavený fotometrem. Fotometr je napojen na hodiny. Ty hodiny jsou pomocí hyperzáření řízeny z paluby THEODERICHA. Člun pluje v okruhu zhruba jednoho tisíce kilometrů, protože v něm by se měl nacházet robot Meech Hannigan. Měřili jsme čas hypersignálu, který se odrazil od lodi. Všude kolem to bylo stejné. Mezi lodí a člunem se nenachází překážka. Až na deset procent..."

„Co je s nimi?" vyhrkl Rhodan.

„Nulové zaměření času, pane," odpověděl vědec.

„Nulové...?"

„Zatím nulové, pane. Nechali jsme člun kroužit kolem toho místa a změřili jsme jeho rozsah. Je to oblast, která nezachytila naše světelné signály... Tedy zatím je nezachytila. Je možné, že to přijde.

S určitým zpožděním, rozumí se."

„Aha, takže podle vás tam je časové pole?"

„Ano, pane. Stažené nebo roztažené časové pole."

„Hm... Kdo na to přišel?"

„Major Landry, pane."

Administrátor na něj překvapeně pohlédl.

„Pošlete mi ho sem, prosím," požádal pak. „Mnohokrát děkuji za informace, kapitáne. Možná, že už jsme na správné stopě."

Posádka experimentálního člunu byla vybrána z posádky VOLTY. A protože šlo o důležité věci, Nike Quinto si vymínil, že člun musí řídit Larry Randall, zatímco Lofty Patterson měl sledovat fotometr.

Vše probíhalo podle plánu - aspoň zatím.

Lofty sice celou dobu nadával, ale pečlivě kontroloval naměřené údaje. Když potom došlo k první odchylce - která nebyla větší než deset metrů - nejdříve se ujistil, jestli člun neuhnul z přesného kurzu. Deset metrů totiž znamenalo jenom velice mizivou odchylku. Jenže

byl ujištěn, že člun takovou chybu pochopitelně neudělal. Plul s přesností na půl metru. Pokud fotometr nereagoval, pak to mohlo znamenat jediné: signál nedorazil.

Člun plul dál. Během několika hodin byl vykreslen přesný obrázek měřené plochy. Zhruba na třiceti místech bylo zjištěno, že tam světelný signál nedorazil.

Na příkaz vědců se člun vrátil na kritická místa a začal znovu. Zastavil se a čekal. „Může trvat hodiny, než k vám dorazí," vysvětloval Ron Landry. „Prosím, neztrácejte trpělivost a vydržte. Kdybyste cokoliv potřebovali, dopravíme vám to!"

Tím začal dlouhý čas čekání. Ron měl pravdu. Hodiny plynuly, aniž by se cokoliv stalo. Nálada na palubě lodi nebyla dvakrát veselá. Způsoboval to tísnivý pocit, vyvolávaný neobvyklou situací a černou tmou kolem. Nedostatek světla vždycky působí negativně. A čím déle museli muži ve člunu čekat, tím více podléhali tušení, že je tma chce pohltnout.

Měli strach.

Byli to sice vyškolení experti speciálního oddělení číslo III, ale teď prodělávali těžkou zkoušku.

Dostávali strach.

Konejšili se představami, že se jedná o technickou závadu při měření, že je prostě jenom chybně nastaven laser nebo něco podobného, ale upřímně tomu nikdo nevěřil.

Únava vysvobodila Loftyho ze starostí a obav, alespoň na určitou dobu. Byl z dvojice starší. Larry se času na odpočinek dobrovolně vzdal, přestože by jej měl taky zapotřebí. Vzal si tabletku na povzbuzení a posadil se místo Loftyho k přístrojům.

Lofty spal pět hodin. Sice by vydržel spát mnohem déle, ale jakmile si uvědomil, že v tom nechal Larryho samotného, hned vstal.

Uplynulo dvacet hodin a světelný signál ještě stále nedorazil. Lofty vyměnil Larryho za přístroji a poslal ho spát. Larry spal šest hodin a znovu se vystřídali.

Signál stále nepřicházel.

Zato z VOLTY přiletěl dvoumístný kluzák a přivezl proviant. Než se Lofty nechal vystřídat potřetí, pořádně se společně s Larrym najedli. Jakmile zaplnili žaludky, strach z okolního vesmíru

kupodivu na určitou dobu zmizel.

Když uplynulo šedesát hodin, to znamená dva a půl dne, přišlo z THEODERICHA hlášení, že celková čekací doba byla stanovena na sto hodin. Po sto hodinách Administrátor buď přeruší pokus, anebo dvojici na palubě člunu vystřídá.

„Ještě čtyřicet hodin, skoro dva dny," hlesl Lofty. „To je hrůza."

Uplynulo sedmdesát hodin.

Po sedmasedmdesáti hodinách Lofty znovu střídal unaveného Larryho. Napil se kávy, kterou mu Larry připravil, pak něco malého snědl.

Potom se posadil do nepohodlného křesla před měřicí panel a bezděčně si na papír kreslil postavičky. Zamyslel se a ani si neuvědomil, kolik času uplynulo, když vedle sebe uslyšel tiché cvaknutí.

Nadskočil a podíval se na hodiny.

Stálo tam: 288 123.

Lofty bleskurychle počítal.

Po zhruba osmdesáti hodinách signál konečně dorazil.

Nike Quinto hovořil pevným hlasem, ale dalo se z něj vyčíst, že pouze tlumočí cizí teorii, se kterou zatím ještě tak docela nesouhlasí.

„Tam před námi," vysvětloval, „přímě před naším nosem, leží bod, ke kterému dorazíme pouze oklikou. Světelný signál potřeboval osmdesát hodin, než k němu dokličkoval. Když budeme vzdálenosti měřit v našem vesmíru, pak bychom mohli říct, že bude potřebovat nanejvýš pár tisícín vteřiny. Ve skutečnosti je tomu tak, že pokud neopustíme Einsteinův vesmír, nejdříve za osmdesát hodin dospějeme k bodu, na kterém člun naposledy stál. To znamená, že půjdeme stejnou cestou, kterou si vybral laserový paprsek.

Toto pole nevzniklo samo od sebe. Je uměle vytvořeno a něco skrývá. Kolem něj vedou časové siločáry... Abych to uzavřel - můžeme tedy konstatovat, že se neznámí schovali osmdesát hodin do budoucnosti."

Rozhlédl se a zjišťoval, že jeho populárně naučný výklad nenarazil na živnou půdu. Ron, Larry a Lofty seděli ve svých křeslech a budili dojem, že vůbec neposlouchali. Jediným nepřipraveným posluchačem byl Rex Ellington. Podíval se na

Nikeho Quinta s otevřenými ústy a bylo jasné, že nerozumí ani slovu.

Nike se rozzlobil.

Odkašlal si: „A nejdůležitější na celé té věci je," začal znova, „že jeden z nás do této budoucnosti poputuje. Tak rozhodl Administrátor."

Není to příjemný pocit, vznášet se na čtvercové plošině z kovoplastiku v prázdném prostoru. Zvláště pak ne, je-li tato plošina jenom půldruhého metru daleko a člověk má nohy zastrčené do jakýchsi drátěných třmenů a musí se držet, aby nesklouzl.

A vůbec je hrozné, když člověk vidí, jak kulovitá loď o průměru tří set metrů mizí během několika vteřin v temnotách.

VOLTA se přitom nevzdálila víc než o jeden kilometr. Ale Ron už ji neviděl. Potopila se do tmy. Ani THEODERICA nebylo nikde vidět.

Ron klesl dozadu, zlomil se v kolenou a zůstal sedět. Vedle něj byl připevněn malý přístroj, krabička za sto solarů. Když se opatrně pootočil, aby nevyvolal kinetickou energii, spatřil jako stín nohy Loftyho kosmického skafandru. Lofty pořád ještě stál a rozhlížel se.

„Neuvěřitelné," zašeptal a taky si sedl.

Z jeho hlasu bylo cítit nevoli. Ron se pokoušel nahlédnout do Loftyho helmy. Ale světlo ani na tuto malou vzdálenost nestačilo.

„Máme dost času, abychom si zvykli," odpověděl. „Dřív než za dvě minuty nezačneme."

„Přesně z tohoto důvodu, že?"

„Ano. Nike říkal, že si máme dát načas. Nezvládli bychom to, kdyby se nám třáslы ruce."

„Pche, strach!" posměšně poznamenal Lofty. „Není to o nic horší než mít zavřené oči."

Ron se zasmál.

„Asi tak."

Čas se loudal mučivě pomalu. Plošina se nehýbala, ne rychleji než patnáct metrů za vteřinu. Jejího pohybu si však nemohli všimnout.

„Rád bych aspoň trochu rozuměl ty teorii, co za tím vším vězí," začal po chvíli Lofty. „Pak bych si mohl spočítat, jakou máme naději."

„Pokusím se ti to vysvětlit," nabídl se Ron. „Dávej pozor! Když si najdeš malý kousek Einsteinova vesmíru a budeš ho sledovat, pak zjistíš, že mezi dvěma libovolnými body existují přímé spojnice. Nejsou sice vidět, ale je možné je změřit. Nejkratším časem mezi nimi je ten, který potřebuje světlo, než dorazí od jednoho k druhému. Jasně?"

„Snad."

„No a pak přijde nějaký machr a začne ty časové linie ohýbat. I spojnice mezi našimi body. Časový rozdíl se prodlouží..."

„Ale co se stane, když neznámý prodlouží všechny časový spoje mezi těmi body?"

„Pak... pak...", vykoktal Ron. „Pak by byl asi nedosažitelný. A to se tady pravděpodobně stalo. Někde před námi leží bod, který je po čtyřdimenzionálních čarách nedosažitelný. Všechny vedou kolem něj. Experiment s laserem to dokázal. Ovšem my máme přístroj, který údajně dokáže siločáry narovnat, takže bude možné použít nejkratší cestu."

Ron sledoval, jak Lofty natahuje ruku po přístroji.

„Ta krabička to fakt dokáže?"

„Tvrdí se to. Naši experti ji rozebrali v laboratoři a prozkoumali ji. Protože věděli, po čem pátrají, dospěli k cíli poměrně rychle. Přístroj utváří něco jako časové antipole k tomu, které existuje."

„Mhm," řekl Lofty a pak zmlkl.

Ron se podíval na hodinky. Nike Quinto mu poradil, aby nechal uplynout dvě hodiny, než se pustí do práce. Učinil ještě nějaká další opatření. Tahle plošina byla jedním z nich. Měla zabránit energetickému zaměření, ke kterému by došlo, kdyby například použili člun. Ron a Lofty na sobě měli obyčejné skafandry. Energie, kterou potřebovali, byla produkována malými paprskovými zdroji. Navíc byla helmová vysílačka nastavena na minimální vzdálenost. To neznamenal příliš mnoho v prostoru, ve kterém se nacházeli. Ovšem v pozadí se pohybovaly dvě obří lodě, které zastínily a svými vysílačkami překryly vše, co malé helmové vysílačky mohly vyprodukovat.

To bylo prozatím vše, co mohli udělat. Bylo toho málo. Nike Quinto se také netajil tím, že své dva muže poslal do náruče možné

smrti.

Nepřítel si to určitě nenechá líbit, až se někdo násilím pokusí otevřít dveře do úkrytu. Ještě osm minut, pomyslel si Ron.

Granát se nemohl odtrhnout od pohledu na ten obrázek.

Ošklivé, odporné, hnusné organické bytosti.

Muselo jich tam naproti být moc. Mačkaly se na palubách svých lodí jako červi na kuse hniјícího masa. Granát nenašel vůbec žádné přirovnání. Všechno jedno - červi jako jiné organické bytosti, všechno to byli červi.

Ta trocha inteligence neznamenalala žádný velký rozdíl.

Granát si představoval, jak se větší z obou lodí otevírá a jak z jejích útrob vyhřejnou stovky a tisíce těch hnusných bytostí. Tisíce, desetitisíce.

A pak, až je bude mít před sebou, zničí je. Zničí je sérií střel, a každá z nich rozpoutá peklo.

Znovu po tom silně zatoužil. A znovu se musel nutit uposlechnout rozkaz.

Rozkaz zněl: zůstat v klidu! Nikdo si nesměl všimnout, že tam granát je.

Granát si to musel pořád dokola opakovat. Bylo pro něj těžké dát rozkazu přednost. Ovšem nakonec přece jenom poslechl, protože měl smysl pro povinnost.

Pouze ironií osudu se stalo, že právě ve chvíli, kdy se rozhodl poslechnout rozkaz, zareagoval výstražný systém.

Z kovové mozaikové plochy se granát dozvěděl, že s časovým polem není něco v pořádku. Generátory pole nefungovaly dokonale. Takže se někdo snažil polem proniknout.

Někdo našel úkryt.

Rozkaz se tím stal bezpředmětným!

Meech si podruhé všiml, že se kolem něj děje něco neobvyklého. Zaregistroval podivné zařízení, které vycházelo za ním. „Za“ znamenalo směr k největší světelné skvrně, kterou byla mateřská Galaxie.

Prostor však byl prázdný a Meech zachycoval pouze zmatené, nezřetelné impulzy.

Věděl však, že podivná vesmírná loď, ve které se zhruba před

jedním dnem odehrálo působivé divadlo, leží někde „před“ ním. Co znamenaly tyto nové impulzy? Opustily podivné bytosti svou loď a hledají ho snad? Nebo se mezitím pohnula celá loď kolem něj?

Neexistovala žádná možnost jak to zjistit. Musel počkat a sbírat další informace.

Přirozeně ho napadlo, že jeho vlastní neustále vysílané impulzy mohla zachytit nějaká loď Pozemšťanů. Byl to robot a jeho počítač kalkuloval každou možnost.

Logický sektor však nedával poslední možnosti příliš velkou pravděpodobnost, takže Meech čekal.

Dál jenom čekal.

Uplynuly dvě hodiny.

Ron si mezitím zvykl na prázdný prostor a na nedostatek světla. Ale jeho neklid neustále rostl vinou absolutní nejistoty, a v podstatě se nyní cítil ještě mizerněji než předtím. Poprvé v životě ho tísnila myšlenka, že se nevrátí domů.

Měl strach - opravdový, nefalšovaný strach.

Lofty klečel vpředu na plošině. Uvolnil generátorovou krabičku. Přístroj vypadal jako hranol o průměru patnáct krát patnáct centimetrů o výšce třiceti centimetrů. Lofty otevřel víko a objevil malý ovládací panel s tlačítky. Technici na palubě VOLTY tam umístili lampičku. Pod každým tlačítkem byl napsán popis funkce. I to bylo nové. Přístroj původně nebyl nijak popsán.

„Začneme?“ zeptal se Lofty.

Jeho hlas zněl zcela normálně, jak Ron konstatoval. Neměl strach.

„Jo, jasně. Jsme tady už dvě hodiny.“

Opatrně, říkal si v duchu.

Lofty pohnul paží. Ron sklouzl vedle něj.

„A nyní tohle tlačítko,“ řekl rychle a ukázal prstem v rukavici na jedno z největších ovládacích tlačítek. Lofty je zmáčkl a pomalu otočil.

„Generátor kolem nás utváří lámané časové pole,“ řekl Ron. „Teď počkat tři minuty než vznikne, pak změnit směr.“

Lofty přikývl - stínový pohyb v temnotě. Ron se díval na hodinky. Tři minuty ubíhaly.

„Do toho!"

Lofty se začal věnovat dalším tlačítkům a knoflíkům. Některé byly tak malé, že měl potíže je chytit. Přesto to zvládl. Pohyboval prsty co nejpomaleji, měnil směr pole a kontroloval činnost.

Ron se díval do tmy, až ho rozbolely oči. Položil Loftymu ruku na rameno a sledoval jak pracuje. Lofty pokračoval. Pohyboval knoflíky milimetr po milimetru. Před Ronovým očima se roztančily barevné hvězdy. Chtěl Loftyho upozornit, aby toho na chvíli nechal.

A pak se to stalo.

Přišlo to jako příšera z hlubiny vesmíru. Nejdříve se jednalo o matné, mléčné záření. Ron je považoval za následek, vyvolaný přílišným namáháním očí. Ale během zlomku vteřiny záření nabralo podobu. Před plošinou se uvolnila mohutná kostka a nekonečně se roztahovala na všechny strany.

„Dost! Už vidíme!"

To bylo dohodnuté heslo pro THEODERICH.

Ron odhadoval vzdálenost. Až ke stěně, která k nim byla nejbližší, mohlo být tak sto až tři sta metrů. Víc určitě ne, protože pak by tu loď ve tmě nemohli vidět.

Ronovi přeběhl mráz po zádech. Tento surrealistický obrázek už jednou viděl. Nepravidelná kostka s hranami o délce asi dvou kilometrů a boky posetými nejroztodivnějšími výběžky, věžičkami a výklenky. Schizofrenikův sen.

Fragmentální loď.

Fragmentální loď, stejná jako ta, kterou viděl před půl rokem.

Lofty ještě pořád seděl na okraji plošiny. Ron sledoval jak pohybuje helmou, zatímco pozoruje cizí loď.

A pak cítil, že se mění perspektiva. Dosud nemohl říct, jestli je stěna před ním nebo za ním, nad ním nebo pod ním. Stav beztlíže takové pojmy neznal. Nyní se však stále zřetelněji ukazovalo, že je pod nimi. Okamžitě pochopil. Věc, ke které stěna patřila, vytvářela silové pole. Nebylo dvakrát mohutné, ale stačilo k tomu, aby umožnilo poznat, co je nahoře a co dole.

„Budeme muset brzdít, Lofty," upozorňoval Ron. „Naše rychlost roste. S tou věcí se srazíme."

„Vždyť brzdím celou dobu," odpověděl Lofty.

Ron pocítil nutnost přestat myslet na děsivou stěnu a soustředit se na jiné myšlenky. Lofty mezitím zastavil plošinu.

THEODERICH se ozval.

„X minus deset minut," řekl nějaký hlas.

Ron si oddechl. Ještě deset minut to tady budou muset vydržet, pak zahájí zpáteční let. Budou šťastni, až znovu vstoupí na palubu VOLTY.

Vydržet deset minut.

I když ta věc tam dole vypadala jako stvoření pekelné. I když měli pocit, že je ztělesněním zániku.

Ve skutečnosti tam stála a nehýbala se.

Granát pohnul sérií přepínačů.

. Na velké zaměřovači obrazovce THEODERICHA naskákal tucet zelených ohnivých květů. Kdosi vykřikl varování, ale nikdo ho neposlouchal. Třítisícina vteřiny je zatraceně krátká doba.

Výkřik zanikl v ohlušujícím rámusu. Così zasáhlo obrovitou loď a vyvolalo úder podobající se gongu. THEODERICH poskočil jako míč, který někdo nakopl. Absorbéry měly co dělat, aby vyrovnaly přetížení. Hned po tomto prvním zásahu byla polovina posádky buď omráčena, nebo zraněna.

Nikdo netušil, co se stalo. Nitro THEODERICHA se podobalo peklu. Ječení, křik, dunění, skřípání a jiné nepřívětivé zvuky ovládly palubu. Zásah narušil zásobování čerstvým vzduchem a loď se začínala naplňovat nedýchatelnými plyny.

Ve velínu zůstali na stráži jenom dva muži. Všichni ostatní byli vyřazení z provozu.

Nemohli se hýbat.

Administrátor Rhodan stál před monitory a pozorně je sledoval. Oči měl přivřené, zuby zatnuté. Málem ani nepohnul rty, když vydal rozkaz ke startu.

VOLTA byla menší než THEODERICH, takže všechny informační kanály byly kratší a informace nezabraly tolik času.

Když byla loď zasažena poprvé, otřes vyhodil plukovníka Quinta z křesla a mrštil s ním o stěnu. Zůstal při vědomí, ale nohy ho neposlouchaly. Byl jako ochromený. Nemohl vstát a nemohl mluvit. Ležel na podlaze jako hromádka neštěstí a ze zmatku kolem sebe

toho mnoho nevnímal.

Pak se nakonec vzchopil a odplazil se k interkomu. Zatnul zuby a namlouval si, že všechno je v pořádku. Popadl aparát, strhl jej k zemi, vzal do ruky mikrofon a rozkázal Rexi Ellingtonovi, aby okamžitě odstartoval.

Nemusel vědět, co se děje venku. Neustálé dunění a chvění, které otřásalo VOLTOU, bylo dostatečným varováním.

„Okamžitě startovat!" znovu vykřikl Nike.

A Rex Ellington ho i v tom randálu slyšel.

Nike Quinto doufal, že THEODERICH obstál lépe než malá VOLTA. Jenom proto se rozhodl pro tak rychlý ústup.

VOLTA každopádně opustila scénu o půl minuty dříve než THEODERICH.

Bylo to skutečné peklo.

První, co Ron vnímal, byl zářivý záblesk na jedné z kupolí na stěně pod ním. Oslněné zavřel oči. Pak to s ním trhlo.

Otočil se tak, aby neviděl na stěnu, a otevřel oči. Bylo to snad ještě horší. Nad ním, v černočerném temnu vesmíru, se vznášela dvě bílé zářící slunce. A zatímco se díval, objevila se další a další - až se vesmír rozzářil do infernálního ohně.

Cosí popadlo plošinu a házelo to s ní sem a tam. Ron se otočil tak, aby mohl ležet na břiše. Nohy měl pořád ještě v drátěných třmenech.

Zatnul do nich prsty a držel se.

Jediné, po čem toužil, bylo, aby ho to neshodilo z plošiny.

Měl zavřené oči. Ale i víčky vnímal zářivé světlo. Přemýšlel, komu mohla patřit palba. Ty paprsky patrně mířily proti THEODERICHU a VOLTĚ. Bránili jsme se? Přešli jsme do protiútku?

Převalil se na bok a opatrně otevřel oči. Těsně před sebou, očividně na dosah, viděl věžičkovou stěnu. Plošina se mezitím přiblížila na nejméně sto metrů. Horizont se zúžil. O kousek dál napravo spatřil další kopuli, která chrlila zbraňové paprsky. Otočil se včas, aby ho neoslnila.

Sledoval stěnu pod sebou. Vypadala pořád stejně, nebyla nijak poškozena ani poničena. Věděl, co to znamená. Ani THEODERICH

ani VOLTA nedokázaly vystřelit a kolosu tudíž neublížily... Co to znamenalo? Jestliže se nehodlaly stát terčem nepřátelského ostřelování, musely uniknout... A obětovat své dva muže na plošině.

Pro Rona to byl šok. Jakkoli o celé záležitosti přemýšlel co nejrozumněji, THEODERICH ani VOLTA nemohly jednat jinak. Musely se stáhnout, aby nebyly zničeny.

Byly odkázány samy na sebe. Zůstala jedna jediná cesta: Kupředu!

Ron se obrátil a zahleděl se na surrealistickou krajinu pod plošinou. Znovu se střelelo...

Tu ho cosi napadlo. Protivník byl plně zaneprázdněn válčením. Neměl čas sledovat malou plošinu, která se pomaličku pohybovala ke Goliášovi. Věřil, se si toho nikdo nevšimne, ani když přistanou na některém z boků fragmentální lodi. Možná teprve až skončí přestřelka.

Takže nastal vhodný okamžik.

Ron byl najednou plný elánu. Pustil se rukama třmenů a pootočil se:

„Honem, Lofty, musíme dolů!“ A teprve potom si všiml, že Lofty už není na plošině.

Sto světelných hodin daleko od bojiště navázaly lodě Pozemšťanů nový kontakt. Vyměňovaly si informace a hlášení.

VOLTA přežila ostřelování celkem dobře. Dva agregáty se uvolnily z držáků, narazily do stěn agregátorové haly a přitom se rozpadly na kusy. Daly se opravit. Trvalo to dvě hodiny. Naštěstí to nebyly životně nutné přístroje.

Na palubě THEODERICHA to však vypadalo jako v bazaru, který prodělal zemětřesení. O třicet minut později už byli ve velínu chytřejší. Tři čtvrtiny mužstva byly neschopné boje. Lékaři se však tvářili optimisticky a technická sekce také. Co se týče raněných, většina jich byla během několika hodin na nohou. I stroje se daly opravit, i když jich bylo zničeno mnohem víc než na VOLTĚ.

Nike Quinto měl tu čest, že mluvil osobně s Administrátorem. V tomto případě by se však té cti raději vzdal, protože Administrátor mu rozkázal, aby se s VOLTOU neprodleně vrátil. Zároveň mu vysvětlil, že během následujících pěti nebo šesti hodin bude odkázán

sám na sebe. THEODERICH se nemohl vrátit dřív.

Nike Quinto v duchu nadával, ale nahlas neříkal nic. Jak by mohl Administrátorovi vysvětlit, že Ron Landry má v tuto chvíli jen dvě možnosti - buď už je mimo nebezpečí, anebo mrtev.

Jak by mu měl vysvětlit, že nový útok VOLTY by byl za těchto okolností neúčelný, nesmyslný a nebezpečný? Bylo více než pravděpodobné, že fragmentální loď okamžitě znovu zahájí palbu proti VOLTĚ, a bylo zcela zřejmé, že ta se jí neubrání.

Nike přijal rozkaz a zasalutoval.

Pak se otočil a vyzval Rexe Ellingtona, aby loď připravil k odletu.

„Kam?“

Zlostně odsekl: „Tam, odkud jsme přišli, pochopitelně!“

Ron byl na dlouhé vteřiny ochromen zděšením.

Lofty zmizel! Když plošina tancovala vinou rozvířených magnetických polí, asi se neudržel a spadl! Teď visí někde v temnotách a neví si rady!

Musím ho hledat!

V následující chvíli však tuto myšlenku zavrhl. Jak by ho měl hledat? Plošina byla vybavena jenom pro omezené manévrování. Nedalo se s ní pročesávat okolí.

Mohl udělat jenom něco. Navzdory přísným instrukcím Nikeho Quinta zvýšil frekvenci helmové vysílačky. Pak začal vyvolávat Loftyho jméno. . .

Udělal chybu.

Sotva zopakoval Loftyho jméno potřetí, z jedné kupole pod ním vyšlehl zlovorný paprsek a pohnal si s plošinou jako vodní vír se suchým listem.

Ron se křečovitě držel třmenů a čekal, dokud se plošina neuklidní. Pak znovu zavolal Loftyho. Věděl, že má jen mizivou naději. Lofty už asi přistál někde dole na povrchu fragmentální lodi, protože byl stažen její přitažlivostí. Mohlo se mu přitom přihodit tisíc nepříjemností. . .

Podle všech rozumných odhadů už nemohl být Lofty naživu...

Ron to raději ani nedomýšlel.

Vtom se za ním cosi ozvalo. Znělo to jako zaúpení.

„Lofty!" vykřikl Ron. „Kde vězíš?"

Jako odpověď přišlo znovu jen zaúpění.

Ron se naklonil přes okraj plošiny a zahleděl se dolů na členitou stěnu cizí lodi. Na okamžik se mu zdálo, že je od ní jenom pár set metrů a že musí brzy něco podniknout, aby vhodně přistál... Ale Lofty byl v tu chvíli důležitější!

„Lofty! Ozvi se!"

Nemělo to smysl. Malý objekt, jakým bylo lidské tělo, se nedal najít... Ale přece jen zaslechl ve sluchátkách tichý, chraplavý hlas.

„Tady..., Rone! Přicházím... Pomoc..."

Ron se otočil.

„Jak ti mohu pomoci, když nevím kde vězíš?" zeptal se.

Lofty si odkašlal.

„Tady..., docela... blízko! Já..."

Ron se znovu rozhlížel. Na okraji plošiny se něco hýbalo. Ron se sklonil a nejdříve spatřil rukavici, pak paži... Popadl ji a vytáhl Lofty ho z temnoty...

„Tak tys byl celou dobu pod plošinou?"

„Jo...,“ stísněným hlasem přiznal Lofty. Zdálo se, že má bolesti. „Nejdřív mě to strhlo. Na něco jsem sáhnul, popadl jsem to a držel jsem se toho..."

Ron přikývl.

„Jak je ti? Máš bolesti?"

„Jo, jistě... Ale dá se to vydržet."

„Dobře. Musíme dolů... Budu tě potřebovat při řízení plošiny."

Lofty se napřímil.

„Tam dolů?" zeptal se vyděšeně. „Nemáme jinou možnost."

Granát byl zmatený.

Provedl zničující první úder, ale kosmickým lodím Organických se očividně nic nestalo. Asi měly velmi silné energetické štíty. V pohodě se stáhly zpět. Ukryt jim byl nyní dobře znám.

Granát se přesvědčil, že vesmír v okruhu pěti světelných let je prázdný. Na tuto vzdálenost mohl střílet. Co bylo mimo dosah, nebylo důležité.

Úkryt je prozrazen, opakoval si granát. Ale ten, kdo jeho pozici zná, se rozhodl, že svých vědomostí nevyužije. Bytosti se silným

pudem sebezáchovy rády utečou se zdravou kůží.

Granát nebral ohledy na to, že se jeho počítačové vědomí úporně brání takovému rozhodnutí. Považoval je za uspěchané a nedostatečně fundované. Pokoušel se vyslovit varování.

Na palubě fragmentální lodi se přešlo k obvyklé denní činnosti. K tomu náleželo i čištění chodby C 121-011; kde zůstalo mnoho stop po boji s organickým vetřelcem.

Bitka se dvěma loděmi Organických byla uložena do paměťového centra a vymazána z vědomí.

V okamžiku, kdy našli vchod a napětí povolilo, si Ron Landry poprvé uvědomil, že nemá prakticky žádnou šanci přežít. Kde byli? Na palubě nepřátelské lodi. Klidně by to mohla

být umělá planeta. Byla dostatečně veliká. Bezesporu ukrývala statisíce oněch prapodivných bytostí, které velmi intenzívně nenáviděly všechno organické. Proti nim stáli dva Pozemšťané, tedy Organičtí, kteří sem přišli, protože jim nezůstala jiná možnost. Zařízení umělé planety absolutně neznali. Jakmile otevřeli jakékoliv dveře, nemohli si být jisti, jestli nevstupují do pastí. Nerozuměli myšlení cizinců, kterým loď patřila. A vlastně ani nevěděli, co na palubě lodi hledají a co chtějí.

„Co teď?“ zeptal se Loftý.

Vnitřní brána vstupu se za nimi zavřela.

„Třeba tudy,“ odpověděl Ron a ukázal na chodbu před sebou.

Udělal dvacet, třicet, čtyřicet kroků, aniž by se cokoliv stalo. Ve stěnách chodby se vynořily podivné přístroje a zůstávaly za nimi.

Mohly to být kamery, zaměřovače, cokoliv...

Ovšem pořád pokračovali, aniž by byli ohrožováni.

Míjeli nejrůznější prostory, křižovatky chodeb a přístroje. Pořád slyšeli jednotvárné bzučení, které vycházelo z přístrojů, jež nemohli vidět.

Zvláštní prázdnota přiměla Rona k přemýšlení. Kolos nemohl být vesmírnou lodí v původním slova smyslu. Už jeho enormní rozměry mluvily proti tomu.

Říkal si, že to třeba ani nebude kosmická loď, nýbrž jenom nějaká stanice. To by vysvětlovalo tu zívající prázdnotu...

Ron a Loftý pokračovali v cestě. Podlaha byla hladká všude, i v

hale, do které náhodně vstoupili. Všude na lodi se používal hladký, jako by naleštěný materiál.

Několika škvírami v prstencových stěnách se rychle propracovávali kupředu. Monotónní bzučení bylo pořád slyšet. Prošli jakýmsi trychtýřem. Ron měl pocit, že jsou nablízku strojovny. Prostor, který se před nimi otevřel, se nedal dost dobře klasifikovat. Podle velikosti by se dal nazvat jako hala.

Ron se zastavil a rozhlížel se. Vzpomínal, co zná o Posbíích, ale moc toho nebylo. Za půl roku od srážky pozemské flotily s pozitronickými roboty se nic nového nedozvěděl. Vědělo se o nich, že mají svéráznou logiku a že jejich vědomí je utvářeno zčásti počítačovou a zčásti organickou složkou. Tvrdilo se o nich, že znají emoce.

„Vidíte to, támhle vzadu?“ zeptal se náhle Lofty. „Stroj...“

Ron přimhouřil oči. Pozadí místnosti se rozplývalo v pološeru. Posbiové očividně nijak zvlášť nemilovali zářivé světlo. Viděl neforemnou hroudu.

Předpokládal, že to bude centrální generátor, protože seskupení všelijakých nasměrovaných vodičů o tom svědčilo.

Nikdo mu nebránil v přístupu. Čím více se k hroudě blížil, tím bylo jasnější, že je to gigant. Stroj dosahoval téměř až ke stropu do výšky asi patnácti metrů. Zblízka však vypadal nedostavěné. Bylo možné nahlédnout do jeho nitra. Scházely kryty i ochranné štíty. Ano, Ron viděl sérii drátů, které nebyly ani pořádně zaizolovány... Jistě, roboti, pomyslel si Ron. Před roboty nebylo nutné takové stroje zabezpečovat. A co se organické bytosti mohlo zdát jako nedokonalé či nedostavěné, mohlo pro roboty plnit významnou funkci.

Ron se uklidnil.

Měl pocit, že něco ve stroji poznává.

Soustředil se, začal chladně přemýšlet a došlo mu, že to je pouze něco jako zvětšenina toho, co koupil na Arkonu od Agladynera. Byl to generátor, který lámal časové čáry a utvářel ochranné pole kolem lodi.

Hned to řekl Loftymu. Lofty se nedůvěřivě zahleděl před sebe a hlesl: „Takže jsme dorazili k cíli?“

Ron zamyšleně přitakal.

„Ano. Pokud tuhle věc poškodíme tak, aby ji Posbiové nesložili dohromady, pak nebudou mít žádný úkryt.“

„Jestli nemají náhradní.“

„To není pravděpodobné,“ bránil se Ron. „Ale i kdyby... Stejně to musíme udělat.“

Lofty souhlasil.

„Dobrá, pusťme se do toho.“

Ron tasil svou zbraň: příruční dezintegrátor, kterými Nike Quinto vybavil své muže - jednu z nejúčinnějších zbraní ve vesmíru.

Namířil a zmáčkl spoušť.

„Pozor, ten krám padá!“ zvolal Lofty a strhl Rona stranou.

Hala se naplnila ohlušujícím rámusem. Chvíli to ještě trvalo, jenže když se oba muži stáhli do bezpečí, znovu zavládlo ticho.

Trvalo pár vteřin. Ron se^vzpamatoval, promnul si oči, před kterými mu naskákaly kruhy, a vtom uslyšeli jakýsi plechový dusot.

„Panebože, co to je?“ překvapeně se zeptal Lofty.

Ron se zvedl. Otočil se a . . .

... spatřil nejošklivějšího robota, jakého v životě potkal.

Dezintegrátor držel pořád ještě v dlani. Zatnul zuby, aby vystřelil, když uslyšel chraplavý hlas, který říkal: „Prosím nestřílet, pane. Jsem seržant Meech Hannigan. . . Přestože se sám sobě nepodobám.“ Ronovi málem překvapením vypadla zbraň z ruky.

„Meechu... U všech d'áblů, kde se tady bereš?“

„Sám dost dobře nevím, pane,“ odpověděl robot. „Nacházel jsem se ve stavu časové metastability. Tento stav před několika vteřinami náhle skončil. Nyní jsem tady. Ale nemyslím si, že máme čas, abychom si s tím lámali hlavu. Obávám se, že se brzy budeme muset bránit několika protivníkům. Cítím, že přicházejí.“

Ron se obrátil. Tam, kde předtím stál původní generátor časového pole, se ke stropu tyčila jen kovová troska.

„Odkud přicházíte?“ zeptal se.

„Zezadu,“ ukázal za sebe Meech.

„Dobrá, takže mizíme!“

Prchali. Během útěku měli pocit, že za sebou slyší kroky pronásledovatelů, ale nikoho neviděli. Když proklouzli trychtýřem zpátky na chodbu, Meech hlásil: „Mám spojení s VOLTOU, pane.“

Odpovídá hypervysílačkou a oznamuje, že nyní má fragmentální loď na monitorech."

Ron si oddechl. Nezůstali v tom sami. Nike Quinto na ně venku čekal. Udělá vše pro to, aby je odtud vytáhl.

V následující chvíli se však sám sebe ptal, nač to bude dobré. Ani Nike Quinto jim přece nepomůže.

Octli se v zajetí.

Granát objevil loď Organických už před drahnou dobou. Samozřejmě, že mu přitom neuniklo, že jde o menší z obou lodí, nicméně byl zaskočen. Emocionální součást jeho podvědomí musela přiznat, že se v odhadu jednání Organických zmýlil, a stáhl se zpět. Nadvládu převzal logický sektor. Tvrdil, že podobný vývoj očekával.

Ale víc toho neřekl.

Granát se rozhodl, že bude vyčkávat.

Rozhodl se pár vteřin předtím, než se prolomil časový štít a stanice byla náhle vystavena dělům nepřátelských vesmírných lodí.

Granát však nezaváhal ani na desetinu vteřiny. Okamžitě jednal.

Nike Quinto vydal rozkaz k palbě.

Zbraňová děla VOLTY chrlila mocné proudy ničující energie. Temná propast vesmíru se proměnila ve žhavé peklo explozí. Nike Quinto s úlevou konstatoval, že salvy VOLTY dopadají na cíl a že způsobují škody.

Protivník nebyl tak nezranitelný, jak si dosud všichni mysleli.

Pak byla zasažena i VOLTA. Ale tentokrát byli muži na palubě připraveni. Zbraňový důstojník si všiml záblesku v jedné z kopulí fragmentální lodi a vypálil proti ní. Pár vteřin nato kopule přestala existovat.

A pak se překvapivě ozval Meech Hannigan. Několika slovy vyličil situaci. Vysvětloval že je s přáteli, a že nemají jak opustit palubu fragmentální lodi. Čekali na pomoc.

Nike Quinto zůstal na okamžik bezradný, ale pak se rozhodl:

„Potřebuji deset robotů a jeden přenosný transmitter arkonského typu. Palubní transmitter nastavit na THEODERICH! Pospěšte si! Každá vteřina se počítá! Jenom fiktivní transmitter THEODERICHA může našim lidem pomoci!"

Organičtí na palubě! Ošklivé, hnusné bytosti z masa a kostí!

Zničily časový generátor a způsobily, že stanice zůstala bez ochrany!

Granátová zlost neznala meze. Vyzval všechny členy rodiny, aby se vrhli na nepřátele, lovili je a zabíjeli všude, kde na ně narazí.

Štvanice začala. Organičtí prchali, ale byli v pasti. Neměli jak opustit loď. Tentokrát neuniknou jisté záhubě.

Lofty zamával z chodby. Ron zvedl ruku a křikl: „Dál! Nezastavovat se!”

Lofty zmizel. Ron se ohlédl po robotovi. Meech stál. Zdálo se, že naslouchá. Pořád ještě bylo slyšet dusot pronásledovatelů.

„VOLTA,” řekl Meech. „Potřebují náš naváděcí signál. Chtějí nám pomoci.”

Ron potlačil nevyslovenou otázku. Nemělo smysl vědět, co chce VOLTA podniknout.

„Dej jim signál!” přikázal. „A pak nás následuj!”

Lofty se zasmál: „Měli by si pospíšet!”

Ron tlumeně zaklel. Kdyby aspoň tušil, co má Nike Quinto za lubem! Možná, že by se pak mohl lépe připravit.

A už je uviděl.

Od opačného konce chodby se blížily lesklé bytosti. Pohybovaly se ve vzduchu a byly rychlé.

„Kryjte se!” vykřikl Ron.

Uskočili stranou před sérií prvních výstřelů. Paprsky dopadaly na stěnu v místech, kde dosud stáli. Propukla palubní přestřelka, ve které bylo jasné, že trojice Pozemšťanů nemá proti létajícím bojovým Posbíům naději na vítězství.

A pak se staly dvě věci najednou.

Z pozadí vzlétlo nové hejno Posbíů a bez váhání pálili proti Pozemšťanům. Vtom ale Lofty Patterson překvapeně zvolal: „Támhle, koukněte se!”

Jako by Posbiové rozuměli jeho slovům, přestali střílet. Ron se překulil na bok a spatřil deset robotů, kteří materializovali v jejich blízkosti - deset robotů arkonidsko-pozemského původu. Jeden z nich nesl jakousi bednu a jiný křičel: „Pomozte nám, příbuzní! Jsme život jako vy a nacházíme se v nouzi!”

Výkřik byl doprovázen sérií zakódovaných signálů, kterým porozuměl pouze Meech Hannigan - a létající Posbiové, kteří něžně

milovali vše, co nebylo organické.

Boj se zastavil.

Ron pochopil situaci jako první. Deset robotů, kteří sem byli posláni pomocí fiktivního transmiteru, přineslo pouze zisk času. Posbiové se o ně budou chtít postarat a zapomenou na chvíli na organické bytosti. Krabice, kterou jeden z robotů nesl, se podobala přenosnému transmiteru. Nebylo pochyb, že Nike Quinto aktivoval transmitter na své lodi, aby je mohl dostat do bezpečí.

Museli tedy robotovi sebrat transmitter.

„Vezměte mu to!“ sykl Ron.

Meech ihned pochopil a opatrně se blížil k robotovi.

Ron a Lofty přitom sledovali Posbie. Poletovali kolem pozemských robotů, z jejich těl se vysouvala jakási tykadla, kterými láskyplně ohmatávali pozemské roboty. Byl to groteskní pohled. Roboti stáli bez hnutí.

Meech vzal robotovi bedničku, aniž by vyvolal jakékoliv podezření, a vracel se ke svým druhům.

„Rychle, támhle dozadu!“ přikázal Ron. „Každou chvíli se proberou...“

Utekli chodbou do jedné z místností a Meech aktivoval přístroj.

„Bude to trvat osm minut,“ řekl.

Vypadalo to dobře, ale v tu chvíli se Lofty otočil a vytřeštil oči. Dveřmi prošla obrovitá věc, která připomínala pěchotní granát, a blížila se k nim.

Zloba emocionálního vědomí granátu neustále rostla. Od chvíle, kdy odporní Organikové zničili časopolový generátor, se nic nedařilo. Bok lodi, přivracený k cizí lodi, se proměnil v krajinu posetou krátery. Žádná z palebných kopulí nevydržela ostřelování.

Granát zahájil otočný manévr stanice. Během následujících minut měly zasáhnout cíl kopule jiné stanice. Ovšem granát si nebyl jist, zda se jim nepovede jako těm dosavadním.

A ještě ke všemu byli Organikové ještě pořád na palubě! Zahájil jejich stíhání, pak se však objevili cizí příbuzní a požadovali pomoc. Pochopitelně, že se jim jí dostalo, ovšem Granát se nemohl zbavit dojmu, že to byl jenom klamný manévr, který měl pomoci Organickým.

Pak si všiml, že se odporní Organikové přibližují. Překonal hnus a opustil místnost s klenutým stropem, aby se osobně přesvědčil o situaci.

„Nestřílet! "sykl Ron.

„Ještě šest minut," klidně hlásil Meech.

Pak se otočil a zahleděl se na Granát. Začínal rozuměl syčení, které Granát vydával:

„Ty jsi příbuzný! Co pohledáváš v blízkosti odporných Organiků?"

Meech váhal. Musel se rozhodnout. Pak dostal nápad.

„Jak tě to napadlo?"

Málem jste mě zabili, když jsem poprvé přišel na palubu!"

„Takže tos byl ty?" věcně konstatoval Granát. „Nedovoleně jsi vstoupil na palubu. Mí bojovníci se k tobě chovali jako k Organikovi. Ale já nyní poznávám, že jím nejsi."

„Mýlíš se," odpověděl Meech. „Já jsem organický, i když způsobem, který zatím neznáš."

Granát zpozorněl.

„Jakto?"

„Jsem celý mechanický, ale mám organické přemýšlení."

„Máš pravdu," konstatoval Granát. „Proto tě zneškodním."

Ještě čtyři minuty, pomyslel si Meech.

„Varuji tě!" vyhrožoval. „Budeš toho litovat. Nepřišli jsme sem proto, abychom se nechali zabít nějakým hloupým robotem."

Granát se znovu rozzlobil.

„Hnusná, hloupá organická bytosti! Rozdupu tě. Nejsi hoden mého pohledu...!"

„Nepřeháněj, hromado šrotu!" skočil mu do řeči Meech. „Jsi příliš hloupý, než abys porozuměl těm nejjednodušším věcem."

Ještě dvě minuty - a Granát se už chystal explodovat. V tu chvíli už nebyl robotem, protože všechny jeho počítačové jednotky pracovaly pod vlivem nervové plazmy. V paměti se mu honily vzteklé útržky:

„.... odporný..., k ničemu.... ostuda..., všechny vymazat, teď hned..."

Meech cítil záplavu vzteklých impulzů a nadávek. Dovolil si

ještě několik ošklivých poznámek, ale už cítil, jak se Granát zvolna vrací k chladnému uvažování.

A pak se stal zázrak, na který Ron a Lofty čekali.

Náhlá energetická záplava je shodila na podlahu, Granát se odkulil a narazil do stěny. Meech věděl, že se mu nemohlo nic vážného stát.

Ale uplynula poslední půlminuta!

„Připravit ke skoku!“ vykřikl.

Z pozadí sálu se ozvalo hrozivé dunění těžkých kroků.

„Roboti!“ zvolal Meech. „Rychle pryč. Přijdu za vámi!“

Nesměli už ztratit ani vteřinu. Lofty poslechl, vstoupil do světelného kruhu - a zmizel.

Z pozadí se uvolnili bojovní roboti a přesně podle programu nastupovali do transmiteru. Ron je přitom pozorně počítal.

Pak se fragmentální loď otrásla.

To nejsou děla VOLTY, registroval Meech. To muselo být něco jiného.

Poslední robot zmizel. Ron Landry ho následoval a jako poslední odcházel Meech Hannigan - snad jen dvě, tři vteřiny předtím, než byl sál zasažen a než se nad ním roztrhl strop.

Obrazovky byly zaplaveny září - pět obřích kolosů, hranatých, nepravidelných kostek neuvěřitelně cizí civilizace.

O jejich úmyslu nebylo pochyb. Zaútočily proti VOLTĚ.

Přiletěly na pomoc své stanici - Nike Quinto o tom byl přesvědčen.

„Loď připravit ke startu!“ zvolal, jakmile se přesvědčil, že Lofty, Ron a Meech nastoupili. „Zrychlit na maximum! Zapnout Kalupův generátor! Musíme vypadnout!“

Ale než to stačili udělat, stalo se neuvěřitelné: mezi lodě nepřátelů vletěla obří koule a rozsévala zkázu.

„To je THEODERICH!“

Nepřítele to zmátlo.

Zaváhal...

VOLTA získala chvíli na oddech. Otrásání, způsobené ostřelováním, pominulo. A pak si Nike Quinto všiml čehosi neuvěřitelného:

Jedna z fragmentálních lodí nadále střílela. Ostřelovala však obří stanici! Surrealistickou příšeru, která ještě před pár minutami ukrývala Loftyho s Ronem a Meechem.

Lodě, které podle Nika přiletěly stanici chránit, ji nyní ničily! Nike Quinto to viděl na vlastní oči.

Pak uplynulo sto vteřin. VOLTA se odlepila z místa a s velkým zrychlením se vzdalovala.

„Chci vašim mužům vyslovit uznání," začal poradu Rhodan. „Především vašemu seržantu Hanniganovi, pokud ho to potěší."

„Jistě," usmál se Nike.

„Dokázal našim vědcům vyprávět o svých zážitcích tak barvitě, že je možné je analyzovat. Co se týče relativního časového pole, na základě posledních událostí jsme poměrně pokročili kupředu. Vědci rozebrali malý přístroj, který Ron Landry koupil na Arkonu. Umějí ho vyrobit. Pokud dokáží vytvořit velký, výkonný stroj tohoto typu, lidstvo znovu pokročí mílovými kroky."

Když Nike Quinto vešel do místnosti mužstva na VOLTĚ, už tam všichni čekali. Nike se podíval na ohyzdného Hannigana a poznamenal: „Zbavte mě toho strašáka. Raní mě z něj mrtvice! Hannigane, dejte si rychle udělat novou kůži!"

Ron Landry se pomalu zvedl z křesla.

„Urážíte mého přítele, plukovníku," vysvětloval vážně.

„Robota, který zachránil dva lidské životy!"

„No jo, no jo," řekl Quinto, zašklebil se, protože ukončil divadlo, přistoupil k Hanniganovi a podal mu pravici.

„Jsi pašák, chlapče," řekl uznale. „Stejně tě musím pochválit Rhodanovým jménem, takže tě chválím i já."

Meech stiskl nabízenou pravici a vycenil zuby, jako by měl opravdu radost. Nike Quinto se vrátil na místo a vzal si tabletku. A aby dosvědčil, že je pořád stejný, řekl: „Ale přesto, Meechu, jestli chceš udělat něco pro můj krevní tlak, koukej si rychle dát udělat novou kůži..."

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

Milí přátelé,

teď, kdy už znáte nejdůležitější pojmy, přistoupíme k vyprávění obsahu svazků 1-1800, abyste se mohli, až přijde správná chvíle, orientovat v novém ději. Za mnou!

OD TŘETÍ MOCI KE GRUELFINU (svazky 1-499)

PERRY RHODAN se narodil 8. 6. 1936 v Manchesteru (Connecticut, USA) jako syn Jakoba Edgara Rhodana (Němce, který se do USA vystěhoval po první světové válce) a Mary Rhodanové (rozené Tiboové). Absolvoval kadetní školu US Air Force a stal se pilotem. 19. 6. 1971 velel jako major první expedici na Měsíc a se třemi dalšími astronauty, mezi nimiž byl i jeho nejlepší přítel Reginald Bull, dosáhl cíle.

Na odvrácené straně Měsíce astronauti objevili mimozemskou průzkumnou loď, která tu nouzově přistála. Rhodan navázal kontakt s mimozemšťany, kteří se velice podobají lidem a říkají si Arkonidané. Díky jejich pokročilé technice se vrátí na Zemi, rozhodne se však, že nepřistane v USA, ale na poušti Gobi. Nechce dát nepředstavitelnou moc arkonské techniky do rukou jednoho státu.

Po značných potížích se mu podařilo zabránit hrozící třetí světové válce a sblížit politické bloky. Vyhlásil Třetí moc - neutrální sílu, sloužící všemu lidstvu. Sám se nadále označuje jako Pozemšťan, tedy občan planety Země.

Brzy získá stále rostoucí počet spojenců, mezi nimi i řadu parapsychicky nadaných lidí, mutantů, kteří se díky svým úžasným schopnostem (telepatii, teleportaci, telekinezi apod.) stanou významnou veličinou v jeho plánech. Vznikne sbor mutantů.

Perry Rhodan nakonec lidstvo sjednotí a ustanoví světovou vládu. Už v roce 1972 dojde k první invazi mimozemšťanů - Individuálních Metamorfů (IMů), což jsou vosám podobné bytosti, které dokáží převzít cizí tělo a kontrolovat je. Útok se podaří odrazit.

O tři roky později se děj přesune do soustavy Vega, vzdálené 27 světelných let od Země. Rhodan pomáhá tamním Ferronům, kteří jsou utlačováni ještěrovitými Topsidery. Přitom narazí na prastarou Galaktickou hádanku.

Při dalším pátrání dorazí na planetu Tramp. Tam se mu dostane

na palubu jako černý pasažér tvor, připomínající křížence myši a bobra - myšob Gucky. Tento metr vysoký huňatý tvor s vyčnívajícím hlodákem, nadaný telepatii, teleportací a telekinezí, se stává jednou z nejoblíbenějších postav seriálu.

Následující dobrodružství vede k objevení umělé zeměplochy jménem Poutník. Tam Perry Rhodan pozná superinteligenci ID, tajemnou, miliony let existující duchovní bytost, která Rhodanovi a některým jím vybraným druhům poskytne relativní nesmrtelnost. Buněčnou sprchou se přesně na 62 let zastaví proces stárnutí. Potom je třeba další sprchy, jinak se proces obnoví a vede k rychlé senilitě a smrti.

ID dává lidstvu lhůtu 20 000 let, během níž musí prokázat své schopnosti. Perry Rhodan se vrací na Zemi, aby dál řídil její vývoj v galaktickou velmocí. Z paměti arkonské lodi, která přistála na Měsíci, a z vyprávění obou Arkonidanů, Cresta a Thory (která se později stane Rhodanovou první manželkou) už mezitím ví, že v Mléčné dráze žije mnoho civilizací

o zájmových skupin. Lidstvo je však zatím ještě příliš slabé, než aby se v té četnosti mohlo otevřeně pohybovat.

V dalších letech se Perry Rhodan a jeho druhové musí vypořádat se Skokany, což je civilizace galaktických obchodníků arkonského původu, kteří chtějí proměnit Zemi ve svou kolonii. Rhodan, Crest a Thora proniknou na Arkon, do vlasti Arkonidanů a středu Velkého Impéria v hvězdokupě Ml 3. Tam zatím vládne obrovský stroj, pozitronový počítač, zvaný Regent. Arkonidané, kteří už po tisíciletí pomalu degenerují, nejsou schopni spravovat svou nesmírnou hvězdnou říši sami.

Roku 1984 musí Perry Rhodan předstírat zničení Země, aby se zbavil stále dotěrnějších Skokanů. Ti napadnou třetí planetu obíhající slunce Beteigeuze a v domněnku, že jde o Zemi, ji zničí.

Píše se rok 2040. Z bývalé Třetí moci se stalo Solární impérium. Lidstvo dobylo nejen vlastní soustavu, osídlilo její planety a měsíce, ale má už také velkou, a především údernou kosmickou flotilu.

S Arkonidanem Atlanem vstupuje do děje postava, která se už od počátku těšila mezi čtenáři velké oblibě. Ta vedla v únoru roku 1969 ke vzniku samostatné řady, jež vycházela až do ledna 1988 - celkem

850 svazků. Atlan má buněčný aktivátor (dostal jej od superintelligence ID), což je vejčitý přístroj, který nosí kolem krku na řetízku, a má stejný účinek jako permanentní buněčná sprcha. Před 10 000 lety nouzově přistál na Zemi za kosmické bitvy s Druufy (cizí bytosti z kontinua, v němž čas probíhá pomaleji než v našem vesmíru). Neměl možnost návratu a většinu času strávil v hibernaci v hlubinné kopuli na dně Atlantiku. Pozitivně ovlivňoval vývoj lidstva. Zpočátku měl s Rhodanem konflikty, ale později oba uzavřeli trvalé přátelství.

Po vítězství nad Druufy, kteří znovu pronikli do normálního vesmíru, pomohli Rhodan a jeho přátelé Atlanovi k vítězství nad arkonským Regentem a Atlan se stal jako imperátor Gonozal Vllil. pánem Velkého Impéria.

Rhodanova žena Thora umírá. Od Druufů Pozemšťané ukořistí konstrukční podklady pro lineární kosmický pohon, který je mnohem dokonalejší než dosud používaný tranziční. Roku 2045 umírá i velký arkonský vědec Crest, jemuž Perry Rhodan a lidstvo za tolik vděčí.

V dalším cyklu (svazky 100-149) se dostáváme do let 2102-2114. Průzkumný křižník FANTASY, první pozemská loď s lineárním pohonem, odhalí soustavu modrého slunce Akonu. Akonané, předci Arkonidanů, jsou hrdý národ s perfektní transmitterovou technikou a v dalších letech se mnohokrát pokusí Rhodanovu družinu zničit, ale vždy marně.

S Antii, přímými potomky Akonanů, vstupuje do hry další moc. Antiové se dokáží bránit mutantským schopnostem a vedou paramentální útoky. Ztroskotá jejich pokus zmocnit se nadvlády nad Mléčnou dráhou pomocí drogy Liquitiv. Roku 2106 je arkonský Regent zničen. Velké Impérium zaniká.

O šest let později se objevují Posbiové (pozitronicko-biologičtí roboti). Obrovskými loděmi, přemisťujícími se ve fragmentárním vesmíru, transformačním dělem a neukojitelnou nenávistí k veškerému organickému životu přivedou tyto stroje, vybavené biologickým buněčným plazmatem, Galaxii na okraj propasti. Pozemšťané nakonec objevují jejich Svět tisíce sluncí. Získají Posbie jako spojence a vyzbrojují se jejich transformačními děly...

Pokračování zase příště. Těší se na vás Gucky, myšob o poručík

Sluneční flotily